

—
Polisiye
Gerilim
—

SOREN
SVEISTRUP
KESTANE
ADAM

DK

Kestane Adam

KESTANE ADAM

Orijinal adı: Kastanjemanden

© Soren Svestrup, 2018

Yazan: Soren Svestrup

İngilizceden çeviren: Elif Sema Mutlu

Yayına hazırlayan: Ali Kayalar

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

JP / Politikens Hus A/S ve Anatolialit Ajans aracılığıyla yayınlanmıştır.

1. baskı / Ağustos 2021 / ISBN 978-605-09-8643-3

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kestane Adam

Soren Svestrup

Çeviren: Elif Sema Mutlu

Sevgili oğullarım
Silas ve Sylvester'a

31 Ekim 1989 Salı

Güneş ışığının altında süzülerek iniyormuş gibi gözükten sarılı kırmızılı yapraklar, ormanlık alanı durgun, parıldayan kopkoyu bir nehir misali kesip geçen ıslak asfaltın üzerinde birikmişti. Beyaz devriye arabasının hızla yarıp geçtiği yapraklar yapış yapış yığınlar halinde yol kenarına kümelenmeden evvel havada şöyle bir savruldu. Marius Larsen viraja girerken hafifçe hız kesmek için ayağını gaz pedalından çekerken belediyedekilere buraya bir sokak süpürme makinesi yollamalarını hatırlatmayı aklının bir köşesine yazdı. Yol boyu kümelenmiş yapraklar uzun zaman bu halde bırakılacak olursa asfalt yolu kayganlaştırabilir, bu da birilerinin hayatına mal olabilirdi. Marius daha önceleri benzer durumlarla çok karşılaşmıştı. Emniyet teşkilatı bünyesinde geçirdiği 41 yıllık çalışma hayatının son 17 senesinde aynı karakolda kıdemli komiser olarak görev yapmış ve istisnasız her sonbahar belediyedekilere bu konuyu hatırlatmak durumunda kalmıştı. Ama şimdi bunun sırası değildi; bugün şu konuşmaya odaklanması gerekiyordu.

Marius radyonun frekans ayarlarını sinirli sinirli kurcalıyor ama aradığı istasyonu bir türlü bulamıyordu. İstasyonlar arasında gidip gelirken Gorbaçov ve Reagan hakkında haberlere denk geldi, bir de Berlin Duvarı'nın yıkılmasına dair yorumlar kulağına çalındı. Eli kulağında diyorlardı sağda solda. Yepyeni bir dönemin başlangıcı olabilirdi bu.

Şu konuşmayı yapmak durumunda olduğunun epeydir farkındaydı, ne var ki bir türlü cesaretini toplayamıyordu. Karısı bir hafta sonra emekliye ayrılacağını sanıyordu hâlâ, ona gerçeği söylemenin vakti gelmişti. İşsiz güçsüz kalmayı göze alamadığını, ha bugün ha yarın derken kendini gündelik koşturmacalara kaptırıp emeklilik kararını ötelediğini, evdeki köşe kanepeye kurulup da *Çarkıfelek* izlemeye, bahçedeki yaprakları tırmıklamaya ya da torunlarla papazkaçtı oynamaya henüz hazır olmadığını söyleyecekti.

Söyleyeceklerini kafasında kurgularken kolay olacak gibi geliyordu ama Marius eşinin bu duruma çok bozulacağından adı gibi emindi. Kadıncağız kendini yüz üstü bırakılmış hissedecekti. Mutfak masasının başından kalkıp ocağı ovalamaya başlayacak, sırtı dönük halde ocakla uğraşırken onu anlayışla karşıladığını söyleyecekti. Ama için için anlayışla karşılaşamayacaktı. On dakika kadar önce polis telsizinden yapılan ihbarın ardından karakoldakilere meseleyle bizzat ilgileceğini söylemesi de bu yüzdendi işte, böylelikle konuşmayı bir müddet daha öteleyebilecekti. Normal koşullarda, sırf hayvanlarına göz kulak olmasını söylemek için Örum denen adamın çiftliğine kadar dağ bayır demeden onca yol direksiyon sallamak zorunda kalmak canını sıkardı. Kim bilir kaçınıcı defadır çiftlikteki domuzlar, inekler çitleri devirip solluğu komşu çiftliklerin arazisinde alıyordu, her seferinde ya Marius ya da adamlarından biri Örum'un meseleyi hale yola koymasını sağlıyordu. Gelgelelim meseleye bu sefer canı sıkılmamıştı. Önce adamlarına hem evini hem de yarı zamanlı çalıştığı feribot terminalini telefonla arayıp Örum'u durumdan haberdar etmelerini söylemişti elbette. Ama cevap veren olmayınca anayoldan sapıp çiftliğe doğru yola koyulmuştu.

Marius, radyoyu kurcalarken modası geçmiş Danca şarkılar çalan bir istasyona denk geldi. "Parlak Kırmızı Lastik Sandal" şarkısı eski Ford Escort'un içine yayılırken rad-

yonun sesini biraz daha açtı. Güz mevsiminin de direksiyon başında yolculuğunun da keyfini çıkarıyordu. Sarıya, kıızıla yer yer kahverengiye çalan yapraklarıyla ormandaki ağaçlar her mevsim yeşil kalan ağaçlarla iç içe geçmiş, göz alabildiğine uzanıyordu. Av sezonu hazırlıkları ufak ufak başlamıştı. Arabanın camını indirdi, güneşin alacalı ışığı ağaçların en üst dalları arasından süzülüp yola vururken Marius bir an için kaç yaşında olduğunu unuttu.

Çiftlikten çıt çıkmıyordu. Marius arabadan inip kapıyı hızla çarptığı sırada, nedendir bilinmez buraya en son asırlar önce uğradığı hissine kapıldı. Çitlerle çevrili geniş avlu bakımsızlıktan haraptı. Ahırın pencereleri delik deşik olmuş, evin dış duvarlarındaki alçı sıva şeritler halinde dökülmüş, bakımsızlıktan uzayıp sararan çimlerin üzerine kurulmuş boş salıncak, araziye çepeçevre saran heybetli kestane ağacının dalları arasında neredeyse kaybolup gitmişti. Avluya giden çakıl yolun her yanına yapraklar ve ağacın dallarından düşen kestaneler saçılmıştı. Marius ayaklarının altında ezilen kestanelerinin çatırtısı arasında ön taraftaki kapıya doğru yürüyüp kapıyı çaldı.

Üç kez çalıp Örum'a bir iki defa seslendikten sonra kimse den cevap gelmeyeceğini anladı. Etrafta hiçbir hayat belirtisi görmediğinden bir bloknot çıkartıp üzerine bir şeyler yazdı. Kâğıdı mektup kutusuna sokuştururken birkaç karganın avlunun üzerinden uçarak tahıl ambarının önünde park halinde duran Ferguson traktörün arkasında gözden yittiğini fark etti. Anlaşılan çiftliğe kadar onca yolu boşu boşuna gelmişti, Örum'u bulmak için şimdi bir de ta feribot iskelesine kadar direksiyon sallaması gerekiyordu. Neyse ki öfkesi uzun sürmedi; arabaya doğru yürürken ansızın aklına bir fikir geldi. Marius bu tür olaylarla çok sık karşılaşmazdı, karısıyla o konuşmayı yapmak üzere doğrudan eve gideceğine buralara kadar direksiyon sallamasının altında iyi bir neden vardı

belli ki. Kalıcı bir çözüm olmasa da karısına kısa bir Berlin turu yapalım diyecekti. İşlerini ayarlayabildiği ilk fırsatta bir haftalığına, en azından bir hafta sonu için oraya gidip bir kaçamak yapabilirlerdi. Arabalarına atlayıp giderler, hem şu yeni devrin başlangıcına, bir nevi tarihe tanıklık ederler hem de tıpkı çok uzun zaman önce çocuklarla birlikte Harzen'e yaptıkları kamp yolculuğunda olduğu gibi lahana turşusuyla mantı yerlerdi. Kargaların neden traktörün arkasındaki yere konup durduklarını ancak arabasının yanına yaklaştıktan sonra anladı. Kargalar yerdeki solgun ve şekilsiz bir şeyin üzerinde sekip duruyorlardı, bunun bir domuz olduğunu ancak iyice yaklaştığında fark etti. Domuzun gözleri donuktu ama bedeni, başının hemen arka kısmındaki kurşun yarasının üzerine üşüşen kargaları korkutmak istercesine hâlâ sarsılıp titriyordu.

Marius çiftlik evine geri dönüp ön taraftaki kapıyı açtı. Koridor karanlıktı, içerdeki rutubet ve küf kokusu burnuna çarptı, durumun ne olduğunu tam anlayamasa da bir şeyler olmuş gibiydi.

“Örum, polis.”

Cevap veren olmadı ama evin içerisinde bir yerlerden su sesi geliyordu, mutfağa gitti. İçerde genç bir kız vardı. On altı, on yedi yaşında gösteriyordu. Bedeni masanın hemen yanındaki sandalyenin üzerinde hareketsiz, öylece dimdik duruyordu, paramparça olmuş suratından geri kalan ne varsa önündeki lapa kâsesinin içinde yüzüyordu. Masanın öteki tarafındaki muşambanın üzerinde bir başka beden duruyordu. O da gençten bir çocuktü, kızdan belki biraz daha büyüktü, göğsünün tam ortasında bir kurşun yarası vardı. Başının arka kısmı sobaya doğru devrilmiş, öylece yatıyordu. Marius kaskatı kesildi. Mesleği gereği elbette bir sürü ceset görmüştü görmesine ama böylesine hiç şahit olmamıştı, belindeki kılıftan beylik tabancasını çekip çıkarana kadar bir müddet donup kaldı. “Örum?”

Marius, artık tabancasını doğrultmuş, bir yandan Örum'a sesleniyor, bir yandan da evin içine doğru ilerliyordu. Hâlâ bir cevap yoktu. Banyonun hemen yanında bir başka cesede denk geldi, gördüğü manzara karşısında kusmamak için elleriyle ağzını kapatmak zorunda kaldı. Musluktan akan su küveti ağzına kadar doldurmuş, taşıyordu. Mozaik zemine dökülen su yerdeki kan gölüne karışarak tahliye borusundan gidere akıyordu. Çırlıçiplak kadının, muhtemelen çocukların annesinin bedeni paramparça halde yerdeydi. Kadının bir kolu ve bacağı gövdesinden ayrılmıştı. Sonradan yapılan otopsi raporunda kadının ölmeden önce defalarca balta darbesi aldığı tespit edilecekti. İlk balta darbesini küvette almış, küvetin dışına çıkıp emekleyerek kaçmaya çalışırken de öteki darbelere maruz kalmıştı. Otopsi raporu kadının kendini elleri ve ayaklarıyla korumaya çalıştığını, kollarıyla bacaklarının bu yüzden bedeninden ayrıldığı ortaya çıkaracaktı. Kafatasını çökerten balta darbeleri yüzünden kadının suratı da tanınmayacak haldeydi.

Marius, gözünün ucuyla belli belirsiz bir hareket hissetmemiş olsa gördüğü manzara karşısında donup kalabilirdi. Banyonun bir köşesine fırlatılıp atılmış duş perdesinin altında birilerinin olduğunu yarım yamalak fark etti. Temkinli bir şekilde perdeyi hafifçe araladı. Bir çocuk. Saçları karman çorman olmuş, 10-11 yaşlarında bir oğlan. Vücudu kan gölünün ortasında hareketsiz uzanıyordu ama ağzının ucunda duran perdenin köşesi belli belirsiz titreşiyordu. Marius çocuğun bedeninin üzerine nazıkçe uzanarak perdeyi üzerinden çekti, nabzını yoklamak için sarkık kolunu kaldırdı. Çocuğun kolları, bacakları kesik ve sıyrıklarla doluydu, üzerinde kanlı bir tişört ile iç çamaşırı vardı. Görünen o ki başının hemen kenarından balta darbesi almıştı. Çocuğun nabzının attığını fark eden Marius ayağa fırladı.

Oturma odasına koşturup ağzına kadar izmaritle dolu kül

tablasının hemen yanındaki telefonu telaşla kaldırırken kül tablasını yere devirdi. Karakola ulaşmaya çalışırken kafasını biraz olsun toplayabilmiş, gerekenleri doğru düzgün söylemeyi becermişti. “Ambulans. Polis ekibi. Acil. Örum ortalıkta yok. Hadi çabuk olun. Çabuk!” Ahizeyi yerine bıraktığında aklına ilk gelen çocuğun yanına geri koşturmak oldu ama bir çocuk daha olması gerektiğini hatırladı aniden. Küçük oğlanın ikizi vardı bir de, bir kız.

Marius ön taraftaki hole, birinci kata çıkan merdivene seğirtti. Mutfağın ve bodrum katına inen açık kapının önünden geçerken aniden durdu. Bir ses duydu. Ayak sesi ya da gıcırıtıyı andıran bir ses gelmişti ama şimdi ortalık sessizdi. Marius tabancasını yeniden doğrulttu. Kapıyı ardına kadar açık beton bir zemine ulaşana kadar dar basamaklardan ayaklarını sürüyerek temkinle indi. Gözlerinin karanlığa alışması biraz vakit aldıysa da koridorun sonundaki bodrum kat kapısının açık olduğunu fark etti. Kararsızlıktan bocalıyordu, içinden bir ses olduğu yerde kalmasını, ambulansı ve meslektaşlarını beklemesini söylüyordu ama Marius’un aklı küçük kızdaydı. Yaklaşınca fark etti ki kapı zorlanarak açılmıştı. Kilit de sürgü de yerlerinden sökülüp bir köşeye fırlatılmıştı, Marius üst taraftaki kirle kaplı pencerelerden sızan ışığın ancak loş bir aydınlık verdiği odadan içeri adımını attı. Yine de köşedeki masanın epey kuytusuna gizlenen ufak karaltıyı seçebildi. Tabancasını indirip aceleyle oraya koştu, eğilip dikkatle masanın altına baktı.

“Yok bir şey. Geçti artık.”

Küçük kızın yüzünü seçemiyordu ama zavallılığın büzümlülp sindiği o kuytu köşede tir tir titrediği görünüyordu; çocuk kafasını çevirip bir an bile yüzüne bakamamıştı.

“Ben, Marius. Polisim, buraya sana yardım etmeye geldim.”

Küçük kız olduğu yerde ürkek ürkek duruyordu, onu duymuyor gibiydi, Marius ansızın buldukları odanın neresi

olduğunun farkına vardı. Etrafa bir göz gezdirip odanın ne amaçla kullandığını anlayınca midesi bulandı. Derken gözü bitişikteki odaya açılan kapının hizasındaki eğri büğrü ahşap raflara takıldı. Şahit olduğu manzara karşısında bir an kızın varlığını unutarak kapının eşiğinden geçti. Kaç tane olduğunu göremiyordu ama gözle sayabileceğinden çok daha fazlası vardı. Kestaneden yapılma oyuncak bebekler, kızlı erkekli. Hayvan figürleri de vardı. Kimi büyük kimi küçük, kimi çocuk elinden çıkmışçasına acemi işi, kimi tüyler ürper-tecek kadar korkunç. Oyuncakların çoğu tamamlanmamıştı, sakat gibi duruyorlardı. O kadar çok sayıda ve o kadar farklı çeşitlendiler ki... Marius karşısındaki raflarda duran dizi dizi oyuncuğa tedirginlik içinde bakakalmışken oğlan arkasındaki kapıdan içeri adımını attı.

Bir an Marius bodrum kattaki kapının içeriden mi yoksa dışarıdan mı kırılmış olduğunu olay yeri incelemedekilere sormayı atlamaması gerektiğini düşündü. İriyarı bir şeylerin –belki de tıkıldıkları ağıldan kurtulan hayvanların– firar etmiş olabilecekleri de aklına geldi ama oğlanla göz göze geldiğinde tüm düşünceler, minik, şaşkın bulutların göğe karışıp kaybolması gibi zihninden uçup gitti. Balta çenesine inince etraf karardı.

5 Ekim Pazartesi

Ses karanlığın içinden, her yerden geliyordu. Kulağına hafifçe fısıldıyor ve onunla alay ediyordu. Düştüğünde onu yerden kaldırıyor, rüzgârda fırıl fırıl döndürüyordu. Laura Kjær artık hiçbir şey göremiyordu. Ne ağaç dalları üzerinde ıslık çalan yaprakları duyabiliyor ne de ayağının altındaki serin çimleri hissedebiliyordu. Sadece kalın sopanın darbeleri arasında fısıldamaya devam eden o sesi işitiyordu. Direnmeyi keserse ses de susar diye düşündü ama öyle olmadı. Ses de kesilmedi darbeler de. Kadın nihayet hareket edemeyecek hale gelene kadar ikisi de sürdü. Testerenin keskin dişlerinin bileğine dayandığını çok geç fark etmişti. Bilincini kaybetmeden önce kemiklerinin bedeninden ayrıldığını hissederken testerenin ağzından yükselen mekanik sesler kulağındaydı.

Kadın, sonradan orada ne kadardır öyle bilinçsiz vaziyette kaldığını bilemedi. Hâlâ karanlıktı. Ses de hâlâ geliyordu. Sanki kadının toparlayıp kendine gelmesini beklemişti.

“İyi misin Laura?”

Sesin tınısı hayli yumuşak ve şefkatliydi, üstelik bu sefer kulağının hemen dibindeydi. Ama bir cevap beklediği yoktu. Sesin sahibinin ağzını tamamen tıkayan o şeyi bir anlığına çekmesiyle yalvar yakar aman dileyen Laura kendi sesini duydu. Ne olup bittiğini bir türlü kestiremiyordu. Ne is-

tenirse yapardı. Hem tüm bunlar niye onun başına gelmişti, kime ne yapmıştı ki? Ses, kadına bunu kendisinin de gayet iyi bildiğini söyledi. İyice dibine sokulup kulağına fısıldadı, kadın sesin öteden beri tam da bu anı dört gözle beklediğini hissedebiliyordu. Kelimeleri duymak için dikkatini vermesi gerekiyordu. Sesin ne söylediğini anlıyordu anlamasına ama inanamıyordu. Yaşadığı acı, aldığı yaraların hepsinden daha güçlüydü. Mesele bu olamazdı. Bu olmamalıydı. Onu bu karanlığın içinde çepeçevre sarmalayan cinnet halinin parçalarıymış gibi duran kelimeleri zihninden uzaklaştırdı. Ayağa kalkıp göğüs germek, mücadeleye devam etmek istiyordu ama bedeni pes etmişti, hıçkırıklar içinde hüngür hüngür ağlamaya başladı. Aslında bir süredir farkındaydı ama ses fısıldayınca olan bitenin gerçek olduğunun iyice ayırdına vardı. Olanca gücüyle feryat etmek istese de içindeki korku boğazında düğümlenmişti, kalın sopanın yanağına indiğini hissettiğinde kendini var gücüyle yüzükoyun yere attı, çaresizliğe iyice gömüldü.

Dünyaca ünlü İskandinav polisiye dizisi *The Killing*'in yaratıcısı Soren Sveistrup'tan soluk soluğa bir macera...

Kopenhag'da kol gezen bir psikopat, kanlı cinayet mahallerine kestane ve kibrit çöplerinden yapılan bir kestane adam bebeği bırakıyor.

Kestane adamları inceleyen Adli Tıp şaşırtıcı bir keşif yapıyor:
Bakan Rosa Hartung'un bir yıl önce kaçırılıp öldürülen kızının
parmak izi var kestane adamların üstünde.

Bu trajik bir rastlantı mı, yoksa katilin hastalıklı oyunu mu?

Basının Kestane Adam adını verdiği katili durdurmak için birbirini hiç
tanımayan iki zorlu dedektif güçlerini birleştirmek zorunda...

Soren Sveistrup birçok uluslararası ödül alan ve yüzden fazla
ülkede gösterilen ünlü Danimarka televizyon dizisi *The Killing*'in
(Forbrydelsen) senaryo yazarıdır. Sveistrup, Kopenhag Üniversitesi'nde
edebiyat ve tarih alanlarında mastır yaptı ve Danimarka Film
Okulu'nda eğitim aldı. Jo Nesbo'nun *Kardan Adam* filminin
senaryosunu yazmış, *Nikolaj ve Julie*'yle Emmy, *The Killing*'le
BAFTA dahil çok sayıda ödül kazanmıştır.

Çeviren: Elif Sema Mutlu

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 66

Sertifika no: 119410

ISBN 978-605-09-8643-3

9 786050 986433

Doğan
Kitap